

Na západe nič nové

Predstaviteľom tohto nemeckého vojnového románu je Erich Maria Remarque. Vojnu zobrazil pravdivo a poukázal na jej krutú skutočnosť. Okrem toho, že sa inšpiroval niekoľkými spisovateľmi, najobjektívnejší obraz získal vlastnými skúsenosťami. A tak nečudo, že po pár rokoch strávených na fronte vydal dielo obsahujúce prvky vzbury, poukazujúce na zbytočnosť vojny a mnohých iných vecí, ktoré sa nepáčili všetkým.

Hlavnou postavou jednoducho, nepateticky napísanej knihy, je Paul Bäumer, ktorý patril k takzvanej „železnej mládeži“ niekoľkým odvážnym chlapcom. Títo chlapci sa nevedome vzdali šance na budúcnosť pri rozhodnutí slúžiť vlasti. Časom stráveným v zákopoch a života ohrozujúcich situáciách na to prišli aj sami. Začali si uvedomovať, čo s nimi vojna urobila, keď zistili, že ich život začal závisieť na náhode. Keď im pre šťastie zrazu stačilo pár cigariet a teplé čičmy, keď sa museli vzdať svojich citov a obrniť sa ľahostajnosťou, pretože ak by si pripúšťali a rozmýšľali nad každým zhasnutým životom, nezvládli by to. Ako som čítala knihu bolo pre mňa ťažké si uvedomovať, že majú len 18. Títo chlapci boli naozaj po psychickej stránke oveľa vyspelejší. Naučili sa konať podvedome, prežiť v nepochopiteľných podmienkach. Stali sa „automatmi“ akoby boli naprogramovaní ísť dopredu s jediným cieľom a to zabíjať.

Časom pri rozmýšľaní o konci vojny sa akosi zasekli v strede. Všetci boli z toho všetkého unavení a chceli sa vrátiť domov, ale zároveň si uvedomovali, že tam už nepatria. To sa potvrdilo aj pri Paulovej dovolenke. Zrazu videl ako odlišné názory a predstavu majú o vojne tí, ktorí vidia len pozlátka. Nedokázal sa ani nachvíľu vrátiť k bežnému životu. Túto zmenu, rozdiely medzi minulosťou a súčasnosťou, priebeh tých najťažších chvíľ a mnohé iné, zdôrazňuje autor expresívnosťou. Taktiež román je písaný v prvej osobe, čím umožňuje čitateľovi intenzívnejšie vnímať dej a pocity postáv. Pre mňa najemotívnejšou časťou bola, tá v ktorej Paul vynaložil posledné sily na záchranu svojho posledného žijúceho kamaráta. Poslednej osoby ktorá mu bola blízka a chápala ho, pretože si prežila to čo on. A keď dobehol do cieľa s pocitom, že to zvládol, zrazu mu ošetrovateľ povedal, že jeho snaha bola zbytočná.

Preto môj názor na koniec románu je, že po strate kamarátov, po tom všetkom čo si prežil. Pri vedomí, že tam vonku ho už nič nečaká, smrť bola pre ňo jediným šťastným koncom. Ako sám povedal: „**Nie sme viac bezstarostní – sme príšerne ľahostajní. Sme opustení ako deti a skúsení ako starí ľudia, sme suroví a smutní a povrchní – myslím, že sme stratení.**“